

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Стара Загора, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело №
20235530102920 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.79, ал.1, предл.2 ЗЗД.

Ищецът „ХВТ и КО“ ЕООД, гр. Стара Загора твърди в исковата си молба, че на 28.02.2019 г. страните по делото сключили трудов договор, от който между тях възникнало трудово правоотношение. Впоследствие от страна на ответника било подадено предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, което било прието от ищеца работодател и чийто срок изтекъл на 08.08.2022 г. След тази дата трудовото правоотношение между страните било прекратено и със сключеното споразумение от същата дата последните уредили отношенията си и съответно ответникът престанал да е служител на ищцовото дружество. Съгласно трудовия договор и длъжностната характеристика ответникът заемал длъжността главен инженер. В процеса на изпълнение на работата си ответникът имал достъп и бил в течение на всички текущи оферти, поръчки и клиенти на ищеца. Многократно като специалист бил определян за ръководител по проекти, осъществявани от дружеството работодател и лице за контакт, с което била разменяна кореспонденция по повод дейността на фирмата. Във всеки един момент бил наясно с актуалните оферти, цени и поръчки от клиентите на ищеца. Като служител със специфични знания и умения, ответникът бил определен да изготви и изпрати оферта по запитване от страна на „МЕНАДА“ АД за изработване на лентов транспортър. Видно от кореспонденцията, водена по електронната поща, на 17.06.2022г. от името на ищцовото дружество, ответникът изпратил до Николай Станилов, представител на „МЕНАДА“ АД, оферта №656 за изработка и монтаж на лентов транспортър. През месец юли ответникът посетил „МЕНАДА“ АД като служител на ищеца във връзка със запитването на МЕНАДА АД и бъдещо реализиране на съвместен проект, а именно изработването на горепосочения лентов транспортър.

Възползвайки се от информацията, която станала негово достояние във връзка със заеманата от него длъжност, и все още служител на ищцовото дружество, ответникът участвал в изготвянето на оферта с много по-ниска цена за изработването на същия транспортър чрез поставено лице - А.И., който водил преговори с „МЕНАДА“ АД и представил фирма „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД, която да се явила конкурентна на ищцовото дружество в изработването на транспортъра. Иванов осъществил връзката и с управителя на фирма „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД - М.К., макар тя да била с друг предмет на дейност и нямала капацитет да изработи транспортъра. След това ответникът излязъл в платен отпуск и накрая прекратил трудовото си правоотношение с ищеца. Междувременно реализирал лентовия транспортър, като впоследствие участвал и в монтажа на изделието на територията на „МЕНАДА“ АД, а фирма „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД издала фактура за услугата на стойност 4950 лв. без ДДС. С тези си действия ответникът нарушил т.8 от споразумението, сключено на 08.08.2022г., а именно възползвал се недобросъвестно от информация, станала му достояние във връзка със заеманата от него длъжност. По този начин нанесъл вреда на ищеца, изразяваща се в пропуснати ползи от реализиране на доходи от реализиран проект, възложен от „МЕНАДА“ АД. Ищецът моли съда, да постанови решение, с което да осъди Д. Т. Т., да заплати на „ХВТ и КО“ ЕООД обезщетение за нанесени вреди и пропуснати ползи в размер на 2780 лв., представляващи разликата между крайната сума по офертата на „ХВТ и КО“ ЕООД и сумата получена от „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД и законна лихва от датата на завеждането на исковата молба до окончателно заплащане на дължимата сума. Претендира за направените по делото съдебно-деловодни разноски, включително адвокатски хонорар.

Ответникът Д. Т. Т. оспорва иска по основание и размер. Твърди, че не дължи претендираните суми. Единственото вярно нещо в исковата молба било, че страните били в трудово правоотношение от 28.02.2019 г. до 08.08.2023 г. Основанието на иска - т. 8 от приложено споразумение от 08.08.2022 г., било нищожно. Страните били в трудово правоотношение от 28.02.2019 г. до 08.08.2022 г. вкл. Страните в споразумението приели, че след 08.08.2022г. трудовото правоотношение ще се счита за прекратено. На 08.08.2022г. трудовото правоотношение съществувало. Клаузата в т. 8 била нищожна, съгласно трайната и непротиворечива практика на Върховния касационен съд. Като такава тя не можела да произведе правно действие. С цел да се заобиколи тази последица, много от работодателите избягвали включването на такива клаузи в самия трудов договор, като обаче съставяли нарочни споразумения, които могли да бъдат наименувани по различен начин, но имали същото съдържание и целели забрана за извършване на конкурентна дейност при прекратяване на трудовия договор. Точно това се опитал да направи и ищецът. Това споразумение, макар и отделен документ, било свързано с трудовия договор и качеството на лицето работник. Това споразумение било сключено по повод и по време на действащо и валидно трудово правоотношение и то с целта да бъде определено последващото поведение на работника или служителя след прекратяването на това трудово правоотношение, и поради това, както уговорките в самия трудов договор били нищожни, поради противоречието им със закона - чл. 8, ал. 4 КТ. Съгласно тълкувателната практика на ВКС, а

именно Тълкувателно решение № 1/2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК, ВКС, съдът следял служебно за приложението на императивни правни норми, каквито били разпоредбите на Конституцията и Кодекса на труда относно правото на труд и свободата на избор на професия и място на работа на гражданите. Допълнително, съгласно трайната практика на ВКС, съдилищата следяли служебно и за нищожността на договорите и при установяване на такава, те я прогласявали, дори и да няма нарочно искане за това. Не ставало ясно точно кога ответникът реализирал транспортъора - дали това било по време на действащото трудово правоотношение или след неговото прекратяване. На 09.08.2022 г. ответникът започнал работа във „ФИТИНГ МОНТАЖ“ ЕООД гр. Стара Загора на пълен работен ден - 8 часа на ден. Освен това още след три дни бил командирован. За месец септември ответникът имал 13 дни командировка, за месец октомври 2022 г. бил 20 дни в командировка, за месец ноември 2022г. бил 22 дни в командировка, а за месец декември 2022 г. бил 19 дни в командировка. Ответникът нямал физическата възможност да реализира транспортъор след 08.08.2022 г. При положение, че ищецът твърдял, че ответникът реализирал транспортъор преди 08.08.2022 г. – то тогава клаузата от 08.08.2022 г. не съществувала и нямало как да основе иска си на нея. Невярно било твърдението на ищеца относно реализацията на транспортъора, докато ответникът бил в платен отпуск. Ответникът поискал платен отпуск на 22 юли 2022 г., а управителят на ищцовото дружество му отказал със саморъчна резолюция. Управителят целенасочено започнал да тормози ответника и се опитвал да продължава този тормоз и след прекратяването на трудовите им правоотношения. Ответникът моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан и да му присъди направените разноски

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намери за установено следното:

Ищецът претендира на основание чл.79, ал.1, предл.2 ЗЗД обезщетение за вреди от неизпълнение на задължение на ответника по т.8 от сключено между страните споразумение от 08.08.2022 г.

Видно от трудов договор № 17/28.02.2019 г., страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ответникът е изпълнявал длъжността “Инженер-конструктор” в ищцовото дружество. Не е спорно по делото, че трудовото правоотношение е прекратено едностранно от ответника на 08.08.2022 г. На същата дата е подписано споразумение между страните, с което са уредени отношенията им във връзка с прекратяването. В т.8 от посоченото споразумение ответникът се е задължил да не използва и предоставя информация, станала му известна по време на работата му в ищцовото дружество, да не разгласява търговски тайни, станали му известни по време на работата му в ищцовото дружество, както и да не се възползва по недобросъвестен начин от станала му достояние информация за цени, отстъпки и фирмена политика.

Посочената клауза регламентира задължение на ответника за неразпространяване на поверителна информация, представляваща производствена и търговска тайна, станала му известна при изпълнение на трудовата му функция в ищцовото дружество. Съдът намира, че

договорното ограничаване на разпространяването на поверителната за работодателя информация след прекратяване на трудовото правоотношение е в рамките на свободата на договаряне (арг. от чл. 203, ал. 2, пр. посл. КТ, вр. чл. 9 ЗЗД), като основанието /каузата/ на задължението на работника или служителя към работодателя е в забраната за нелоялна конкуренция (чл. 19, ал. 2 от КРБ и чл. 1 ЗЗК). С оглед на това доводите на ответника за недействителност на посочената клауза се явяват неоснователни. Същите са релевантни за забраната за упражняване на конкурентна дейност след прекратяване на трудовото правоотношение, накърняваща правото на труд, каквато забрана обаче в случая липсва.

В практиката на КЗК и в съдебната практика последователно се приема, че за наличието на нарушение на задължението за конфиденциалност е необходимо на задълженото лице да са обявени изрично конкретните сведения, представляващи производствена или търговска тайна, за които притежателят на информацията въвежда забрана за разгласяването им на трети лица. Така например в Определение № 616 от 02.08.2018 г. по гр. д. № 1331 / 2018 г. на ВКС, 3-то гр. отделение се сочи следното: *„Поверителни за предприятието сведения са само обявените за такива с надлежен акт – нормативен, административен, договор между работник и работодател, заповед на работодателя. Съобщаването им от работника или служителя е нарушение, когато са доведени до знание на субекти, на които работникът или служителят не е имал право да ги съобщи.“* В същата насока е и легалната дефиниция на понятието „търговска тайна“, съдържаща се в чл.3, т.3 ЗЗТТ, изискваща по отношение на информацията да са предприети мерки за запазването ѝ в тайна, от лицето, което има контрол върху информацията.

В т.8 от споразумението от 08.08.2022 г. липсва посочване на конкретните сведения относно производството на лентов транспортър, които според ищеца представляват поверителна за него информация и които се забранява на ответника да разгласява.

Освен това от доказателствата по делото не се установява истинността на твърдението, че ответникът се е възползвал недобросъвестно от информация за изработване на лентов транспортър, станала му достояние във връзка със заеманата от него длъжност.

Всяка страна е длъжна да докаже фактите, от които извлича благоприятни правни последици, които поради това твърди (чл. 154, ал. 1 ГПК), и в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване беше да докаже какви точно сведения ответникът е съобщил на третото лице „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД и какви ползи е извлякъл от това.

Разпитаният по делото свидетел Н.К.С. твърди, че ответникът е посетил „Домейн Менада“ през есента на 2022 г. заедно с лицето А.И. - служител на фирма „СТАБИЛИ-ТЕТ“.

Уточнява, че това е станало преди месец ноември 2022 г., когато е извършен монтажът на транспортър за кашони, на който монтаж ответникът не е присъствал. Показанията на свидетеля обаче не се потвърждават от постъпилото по делото извлечение от Дневник МПС за периода юни-декември 2022 г. на „Домейн Менада“ ЕООД, в което е отбелязано посещение на ответника, но на 21.11.2022 г., а не преди месец ноември, както твърди свидетелят.

Освен това само по себе си еднократното посещение на ответника заедно с лицето А.И. в завода на „Домейн Менада“ ЕООД изобщо не доказва твърденията в исковата молба, че ответникът е участвал в изготвянето на оферта от „СТАБИЛИ-ТЕТ“ ООД за лентов транспортър, както и че е участвал монтажа на същия транспортър. Последното изрично се отрича и от свидетеля Станилов.

При тези обстоятелства съдът намира, че ответникът не е провел пълно и главно доказване на твърдените от него факти, поради което не може да бъде обоснован извод за тяхното осъществяване. Следователно не може да се приеме, че ответникът не изпълнил задължението си по т.8 от споразумението от 08.08.2022 г.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск за сумата 2780 лева, представляваща обезщетение за вреди от неизпълнение на задължение по т.8 от Споразумение от 08.08.2022 г. заедно със законната лихва от 12.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК следва да бъде осъден ищецът да заплати на ответника разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 850 лева.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ХВТ И КО“ АД, гр. Стара Загора, ул. "Ген. Гурко" 84, ап.16, ЕИК 123750713, представлявано от Христо Василев Тодоров, против Д. Т. Т. от гр.Стара Загора, ... иск за сумата 2780 лева, представляваща обезщетение за вреди от неизпълнение на задължение по т.8 от Споразумение от 08.08.2022 г. заедно със законната лихва от 12.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА „ХВТ И КО“ АД, гр. Стара Загора, ул. "Ген. Гурко" 84, ап.16, ЕИК 123750713, представлявано от Христо Василев Тодоров, да заплати на Д. Т. Т. от гр.Стара Загора, ... сумата 850 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____